

Arrest

nr. 53 354 van 17 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gezien het arrest van de Raad nr. 48 804 van 29 september 2010 waarbij de zaak naar de algemene rol wordt verzonden.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanees afkomstig uit Skopje en hebt u de Macedonische nationaliteit. U woonde in de gemeente X (Skopje) en baatte er samen met uw familie een kledingzaak uit.

Op 24 oktober 2005 zou er in uw straat een schietpartij hebben plaatsgevonden tussen twee criminele bendes. Uw broer I.(...) en uw broer I.(...) waren op dat ogenblik op straat. U stond aan de deur. I.(...) raakte gewond aan zijn linkerhand. I.(...) was ongedeerd, maar zijn wagen, die op straat geparkeerd

was, werd beschadigd. I.(...) bracht I.(...) met een taxi naar het ziekenhuis. De politie kwam ter plaatse en de wijk werd afgesloten. De media was ook aanwezig en journalisten stelden u vragen. Uw broer, I.(...), werd in het ziekenhuis ondervraagd door de politie. Door de emotie werd uw moeder onwel en u bracht haar naar het ziekenhuis.

Enkele maanden later werden uw broers, I.(...) en I.(...), respectievelijk als getuige en als slachtoffer opgeroepen door de Rechtbank van Eerste Aanleg Skopje I. Uzelf werd niet opgeroepen. Uw broers meldden zich aan, maar de zitting werd geannuleerd omdat de beschuldigten niet aanwezig waren. De daaropvolgende jaren hoorden jullie niets meer van de zaak.

Begin 2009 kregen uw broers I.(...) en I.(...) opnieuw een oproeping van de rechtbank. Daarop kwamen twee personen aan de deur. Ze zouden aan I.(...) gezegd hebben dat ze hem zouden liquideren en de kinderen zouden kidnappen als hij zou gaan getuigen. De volgende dag ging I.(...) naar het politiebureau van Bit Pazar. Daar raadde men hem om van adres te veranderen.

Begin 2010 ontvingen uw broers opnieuw een convocatie en onbekenden kwamen een tweede keer aan de deur om jullie te bedreigen. Uw broer I.(...) verhuisde. Hij verbleef ook in Kacanik, Kosovo. Men zou ook geprobeerd hebben om een zoon van I.(...) mee te nemen in een wagen. De echtgenote van I.(...) bracht hun zoon daarop naar Duitsland bij familie. Omdat u bang was hield u uw dochter thuis van school.

Aangezien uw broers oproepingen van de rechtbank bleven krijgen waarin stond dat ze konden meegenomen worden onder dwang indien ze niet verschenen besliste u en uw broer I.(...) beslist hebben om het land te verlaten.

Uw broer I.(...) zou in Macedonië gebleven zijn. Hij werd ook niet bedreigd. Volgens u werd hij niet bedreigd worden omdat hij slachtoffer was en u zou bedreigd worden omdat u bij I.(...) woonde en met de media had gesproken vlak na het incident.

U reisde legaal naar België met uw eigen paspoort en vroeg asiel aan op 26 februari 2010.

U bent in het bezit van een paspoort afgeleverd op 30 juli 2008, de paspoorten van uw drie kinderen afgeleverd op 19 februari 2010, een Macedonische identiteitskaart afgeleverd op 21 februari 2008, een rijbewijs afgeleverd op 2 december 2007, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw nationaliteitsattest, een kopie van uw huwelijksakte, twee convocaties van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Skopje, waarin uw broer I.(...) wordt opgeroepen als getuige, twee convocaties van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Skopje, waarin uw broer I.(...) wordt opgeroepen in de hoedanigheid van slachtoffer, een attest waaruit blijkt dat uw broer I.(...) op 24 oktober 2005 gehospitaliseerd werd omdat hij gewond raakte door een vuurwapen, foto's van uw kledingzaak, een attest waaruit blijkt dat uw dochter S.(...) gedurende het schooljaar 2009/2010 ingeschreven was in de lagere school Jane Sandanski en drie internetartikels mbt het incident waarbij uw broer gewond raakte." Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Ik stel vast dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde aan dat u in Macedonië problemen kende met onbekenden, die twee keer bij jullie aan de deur kwamen.

Ze zouden uw gezin en dat van uw broer I.(...) bedreigd hebben, omdat I.(...) opgeroepen was als getuige in een rechtszaak nav een schietpartij tussen gewapende bendes waar uw broer I.(...) het toevallig slachtoffer van was (CGVS, p. 2 en 3). Ze zouden gezegd hebben dat Idriz niet mocht gaan getuigen anders zouden ze hem liquideren en jullie kinderen kidnappen (CGVS, p. 4).

Er dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde elementen problemen van interpersoonlijke en gemeenschappelijke (strafrechtelijke) aard zijn, die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

U hebt geen concrete feiten of elementen aangehaald waaruit zou blijken dat u omwille van bovengenoemde problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten.

Na de eerste bedreiging begin 2009 diende uw broer I.(...) een klacht in. De politie zou toen tegen hem gezegd hebben dat hij moest verhuizen (CGVS, p. 4). Hoewel jullie bang waren en bescherming wilden krijgen van de autoriteiten zouden jullie geen verdere stappen ondernomen hebben om deze te bekomen. Zo zouden u of uw familieleden zich niet gewend hebben tot een hogere instantie dan de

lokale politie en zouden jullie evenmin geïnformeerd hebben naar mogelijke stappen bij hogere instanties in Macedonië (CGVS, p. 7). Jullie zouden ook geen beroep gedaan hebben op een advocaat om jullie belangen te behartigen (CGVS, p. 6). Na de tweede bedreiging zouden jullie zelfs geen klacht meer hebben ingediend omdat jullie snel wilden vertrekken (CGVS, p. 5).

Internationale bescherming kan echter pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput – wat bij u niet het geval is – of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen.

Hier kan aan toegevoegd worden dat zou u zelf persoonlijk nooit zou opgeroepen zijn in het kader van bovenvermelde rechtszaak en dat u nooit problemen zou gekend hebben met de Macedonische autoriteiten (CGVS, p. 3 en 8).

Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat, in het geval dat de Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie aan te klagen.

Uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat elke persoon die meent dat zijn rechten of vrijheden geschonden zijn het recht heeft om bij de regionale of lokale politie-eenheden een klacht tegen de politie neer te leggen. De politie is verplicht om de klacht te onderzoeken en om binnen een periode van 30 dagen na de klacht de aanklager een gemotiveerd antwoord te geven over de genomen maatregelen. Daarnaast kan er een strafrechtelijke klacht bij het Openbaar Ministerie, een onafhankelijk overheidsorgaan, tegen machtsmisbruik door de politie ingediend worden. Voorts kan men terecht bij de Ombudsman. Het overgrote deel van zijn aanbevelingen worden door de Macedonische overheid uitgevoerd. Ten slotte kan men ook terecht bij een aantal NGO's die personen bijstand verlenen als ze een klacht willen indienen tegen machtsmisbruik door de politie.

In 2004 werd met steun van de "OSCE Spillover Monitor Mission to Skopje" en het "Foundation Open Society Institute – Macedonia" (FOSIM) het 'Human Rights Support Project' (HRSP) opgestart. Het doel ervan is om gratis wettelijke bijstand te verlenen aan vermeende slachtoffers van een slecht functionerende politie en om hulp te bieden om klacht neer te leggen via de verschillende bestaande administratieve en wettelijke mechanismen. Sinds november 2006 beschikt het HRSP ook over een gratis telefoonnummer waar burgers machtsmisbruik door de politie kunnen melden.

Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat het bestaan van deze organen ervoor zorgt dat er in Macedonië een substantiële vermindering van politieel wangedrag merkbaar is. Er wordt steeds vaker een disciplinaire actie tegen politieofficiërs ondernomen en de capaciteiten om mishandelingen te onderzoeken worden steeds meer ontwikkeld. Hoewel het niet ontkend kan worden dat er in Macedonië nog steeds corruptie op verschillende niveaus is, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal ten slotte dat er dankzij de "State Anti-Corruption Commission" vooruitgang gemaakt wordt bij de implementering van een anticorruptiepolitiek. Er werd ook een actieplan in verband met belangenconflicten aanvaard.

Ik meen dan ook dat in Macedonië anno 2010 voor wat betreft corruptie en machtsmisbruik door de politie redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit, het bestaan van uw handelszaak en het feit dat uw broers als getuige en slachtoffer werden opgeroepen, hetgeen op zich niet betwist wordt. Uit de internetartikels en het medisch attest van uw broer I.(...) kan enkel afgeleid worden dat het incident wel degelijk plaatsvond en dat I.(...) gewond raakte. Deze documenten doen echter geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen mbt de mogelijkheid tot bescherming vanwege de Macedonische autoriteiten. Het schoolattest van uw dochter staat haar inschrijving in de lagere school Jane Sandanski, wat niet ter discussie staat.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ik inzake de asielaanvraag van uw broer, I.(...) Z.(...) (6.586.578), eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 28 juli 2010 dat hij zich kan vinden in het oordeel van de commissaris-generaal dat zijn problemen niet vallen onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Hij herhaalt dat hij immers bedreigd werd door leden van criminele benden omwille van het feit dat hij informatie heeft gegeven aan de media over een schietincident op 24 oktober 2005.

Wat echter de subsidiaire bescherming betreft is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout maakt.

Hij herhaalt dat zijn broer klacht heeft neergelegd bij de politie die hem als enige bescherming die ze zijn broer kon bieden, de raad gaf elders anders te gaan wonen, wat hij trouwens gedaan heeft.

Hij laat gelden dat *“Als men met de dood bedreigd wordt en/of kidnapping van zijn kinderen, dan is het logisch en aanvaardbaar dat zulke bescherming als onvoldoende werd bevonden door verzoeker (en zijn broer) die verkozen zichzelf in veiligheid te brengen in een ander land”*. Hij besluit dat de nationale overheden van zijn land geen afdoende bescherming kunnen bieden.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal in zijn beslissing verwijst naar zaken die volgens hem hier niet aan de orde zijn. Zo wijst hij er op dat hij niet zozeer klaagt over eventueel machtsmisbruik bij de politie, maar wel over het feit dat de criminelen zeer sterk staan en de politie geen middelen heeft om daar tegen op te treden.

Ondanks het feit dat hij het bestaan van allerlei theoretische en praktische procedures niet ontkent, vraagt verzoeker zich af of het instellen van die procedures wel van aard is om een afdoende bescherming te kunnen bekomen van de overheid. Volgens hem is het volstrekt aanvaardbaar dat hij ook niet op zoek durfde te gaan naar hulp op hogere echelons gezien hij zich op die manier nog meer bloot zou stellen aan het gevaar.

Hij wijst er op dat het een objectief gegeven is dat het rechtssysteem nog steeds niet goed functioneert en de bestreden beslissing trouwens zelf stelt dat er een actieplan bestaat voor de implementering van de anti corruptiepolitiek wat volgens hem een duidelijk bewijs is voor de *“endemische”* corruptie.

De motivering in de bestreden beslissing dat de overheid afdoende bescherming biedt, doet verzoeker van de hand als al te lichtzinnig.

Verzoeker vraagt aan de Raad zijn dossier grondig te willen onderzoeken en hem alsnog de subsidiaire beschermingsstatus te willen toekennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad neemt er nota van dat verzoeker in zijn verzoekschrift van 28 juli 2010 stelt (zie p. 4) dat hij zich kan vinden in het oordeel van de commissaris-generaal dat zijn problemen niet vallen onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De Raad gaat derhalve op dit aspect niet verder in.

2.4. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de kandidaat-vluchteling geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerdte vervolging of ernstige schade.

Uit het administratief dossier (zie het verhoorblad van 19 april 2010, p. 7) blijkt dat verzoeker nooit bescherming heeft gevraagd aan de lokale politie, noch aan de hogere overheidsinstanties omdat hij "bang was". Zijn broer Idriz zou zich eenmaal hebben aangeboden bij de politie, maar niet verder zijn gegaan dan de met het onthaal belaste agent.

Die handelwijze is niet van aard om aan te tonen dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Het argument in het verzoekschrift dat verzoeker door beroep te doen op hogere overheden zich nog meer bloot zou stellen aan gevaar, wordt door de Raad niet aangenomen; dit is inderdaad een blote bewering. Verzoeker heeft zelf verklaard (zie verhoorverslag van 19 april 2010, p. 8) geen problemen te hebben gehad met de Macedonische autoriteiten. Van een volwassen man mag inderdaad verwacht worden dat hij vooraleer naar het buitenland te vertrekken, eerst pogingen doet om een oplossing te vinden in eigen land.

In het verzoekschrift wordt wel aangevoerd dat de criminelen zeer sterk staan en de politie geen middelen heeft om daar tegen op te treden maar dit wordt niet aangetoond.

Hij beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waarop de motivering in de bestreden beslissing steunt, blijkt dat in het land van herkomst van verzoeker bescherming in het algemeen wordt geboden doordat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen.

De voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/5 van de voormelde wet, zijn voldaan en verzoeker heeft niet aangetoond (zie hoger) dat hij toegang heeft tot dergelijke bescherming.

Bijgevolg kan er in hoofde van verzoeker niet besloten worden tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 48/4, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt immers dat de

subsidiare beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiare beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE